

ΑΡΙΘΜΟΣ 4

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Εν Ἀθήναις τῆ 6 Δεκεμβρίου 1898.

Η Α. ΥΨ. Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

μένη. Κάτω ἐκδρομὰς μὲ τὸ κότερόν του ἢ ταξιδεύων μὲ τὸ τορπιλλοβόλον του περιπατεῖ συνήθως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀνυπόδητος. Εἰς τὸ καῦμα τοῦ θερινοῦ ἡλίου ἤμπορεῖ ν' ἀνθέξῃ ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους, ἐπίσης καὶ εἰς τὴν βροχὴν. Βρεχόμενος δὲν μεταλλάσσει ποτὲ ἐνδύματα, ὅπως παρμένει ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τὸν ἥλιον διὰ νὰ μὴ ἀπλώσῃ τὰς σιηνάς καὶ ἐλαττωθῇ ἡ ταχύτης τοῦ τορπιλλοβόλου του. Ἐνα κανόνι τοῦ χειριτισμοῦ βεβαίως δύναται νὰ βιστάσῃ ἐπὶ τῶν ὤμων του. Θὰ ἦτο δὲ ἱκανὸς ν' ἀνεγκύσῃ μόνος ὀλοκλήρον ἄκατον.

Ἄνθρωπος τοιοῦτος θὰ ἐκινδύνευε νὰ ἐκληθῆ ὡς βάνουσος ἢ τὸ πολὺ ὡς ρωμαλέος ναύτης ἄνευ ἄλλης τινὸς ἀξίας. Ἄλλ' ὁ πρίγκηψ Γεώργιος δὲν διατρέχει τοιοῦτον κίνδυνον. Ὁ ἀθλητισμὸς του συνοδεύεται ἀπὸ παιδικὴν ἀγαθότητα. Δὲν εἶνε δὲ μόνον ἡ δεξιότης του ὡς ναύτου, ἡ ὅποια τὸν κοσμεῖ, ἀλλὰ καὶ ἡ τελεία ἐπιστημονικὴ του μόρφωσις. Ὁ πρίγκηψ Γεώργιος ἀσχολεῖται ἐπιστημονικῶς μὲ τὸ ἐπάγγελμα του, μελετᾷ δὲ κατὰ σύστημα. Ἡ εἰδικότης του περὶ τὰ τορπιλλικὰ φθάνει εἰς τὸ ὕψος αὐθεντίας καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἔχει κανεὶς ἢ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Σχολὴν τῶν τορπιλλητῶν, τὴν ὁποίαν ἡ Α. Ὑψηλότης διηύθυνε καὶ νὰ παραστῇ εἰς τὰ τορπιλλικὰ γυμνάσια, ἃ νὰ ἐτελοῦντο ἐάαστοτε ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του.

Ανάστημα πελώριον, ἀθλητικόν, γιγαντιαῖον, ρώμη σωματικὴ ἐκτακτος, φαιδρὰ φυσιογνωμία, τάσις ἀκατάσχετος πρὸς ἐπίδειξιν ἀθλητισμοῦ, στωμιλίαι ἀπεριόριστος, γλώσσα καθαρὰς ρωμαϊκῆς, τρόποι γνησίω. ρωμαϊκοί, αἰσιοδοξία ὅσα παίρνει, αὐτὸς εἶνε ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Βασιλέως, ὁ Ἐπίτροπος τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ὅστις ἀπέρχεται αὔριον εἰς Κρήτην, προσιμπόμενος ὑπὸ τῶν εὐχῶν ὀλοκλήρου τοῦ πανελληνίου.

Ἡ ρώμη τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου καὶ ἡ σκληρὴ νωγία αὐτοῦ εἶνε ἐκπληκτικαί. Δὲν ὑπάρχει νεώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, τὸν ὁποῖον νὰ μὴ κατεβῆκε παλαιῶν, ὅπως συνειθίζε, χάριν ἀστειότητος. Οὐχὶ ἀπαξ ἔθεσθη ἐν τῷ Ναυστάθμῳ λαμβάνων μέρος εἰς δυσχερεῖς χειρισμοὺς ἀνεγκύτως καὶ καθελύτως τορπιλλοβόλων ὡς ὁ τελευταῖος τῶν ναυτῶν καί, ὅταν αὐτὸς παρεμβάλῃ, ἰσοδυναμεῖ πρὸς δύο καὶ τρεῖς ἀνδρας ὁμοῦ. Ἄλλὰ καὶ ἡ περιβολὴ του εἰς τοιαύτας περιστάσεις εἶνε ἀνάλογος. Ἡ στολή του φέρει πάντοτε τὰ ἴχνη παραμοίων ἀττολιῶν, καταξέσχισμένη, καταμπαλω-

Τοιοῦτος ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, ὁ ἐκλεκτὸς τῶν Δυνάμεων ἀρμοστής ὁ κατεργόμενος αὔριον εἰς τὴν πολυπαθῆ μεγαλόνησον. Ἡ πρωτεύουσα, ἣτις ἄλλοτε εἰς χρόνους πλήρεις ὤραίων ὀνείρων, τόσῳ φεῦ! αἰκτῶς διαφευσθέντων, τὸν προέπεμψε θριαμβευτικῶς ἀπερχόμενον εἰς ἐκστρατείαν ἐξ ἧς ἡ ἀτυχὴς Ἑλλάς ἐπέπρωτο νὰ ἐξέλθῃ συντετριμμένη, δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν συνοδεύσῃ καὶ σήμερον μὲ τὰς ἐνθέρμους εὐχὰς τῆς εἰς τὴν νεάν ταύτην ἐκστρατείας του, τὴν εἰρηνικὴν πλέον καὶ ἐκπολιτιστικὴν, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ὑποφώσκει ἡ αὐγὴ τῆς πληρώσεως τῶν προαιωνίων ἐθνικῶν πόθων!

Ο ΚΑΡΑΒΟΣΚΥΛΟΣ

Εξικινήσαμεν και εκείνο το πρωί—όπως πάντοτε, τρεις μήνες τώρα—γρή την α-ρογαλιά. Μόλις είχε φέξει πη κατά καλά, εκεί όμως εις τὰ βαθύ έπαλευε ακόμη ξηψυρισμένο τό σκοτάδι, και ό ουρανός έφαινότανε προς έκείνα—ά μέρη αν ένα άστρος βαθύ, πού μόλις φαινόνται ή κορυφαί των δένδρων του.

Μπροστά τὰ παιδιά μέ τὰ καλοθάκια και μέ τής πετοναις, πίσω ήμείς μέ τὰ κολάχιμ και τὰ παραγάδι, έκατιβαίναμε τώρα γούγοι τόν μικρό κατήφορο πού έφερε στο άρογαλι. Διζή κι' άριστερά από τό μονοπατι, τὰ χορτάρι ύγιά ακούη από τήν πρώήν δροσιά έπιναζαν άπ'αυ μω σταλαγματιαί: αν μεργαριτορίζ και από καιω από τὰ πόδια μας έκατρακυλιούσαν τὰ βοτάνια μέ ένα γλυκύτατο ήγαν. Κάποτε καρμιά σαύρα—θα τήν ειχε παραπάρε ό πρωίνος ύπνος—έξυπνούσε τρολαυμένη και έριχε υά χωθή σέ θάμνο πού υά μόν τήν ελασον ή πέτραι των παιδιών.

Έστρίψαμε τώρα τον Άγιο Νικόλα τόν Θαλασσινό και περιώντες άπ' έξω από τήν πόρτα του έσταυροκοπήθηκαμε μέ ελληθια. Ήταν τόσο ούδασιμο και τόσο αγαθό τό πρόσωπο του θαλασσινού άγιού ζωγραφισμένου από πάνω από τήν πόρτα της έκκλησίας!

Πίσω από τήν έκκλησία έφάνηκε άμέτως ή θάλασσα. Τά παιδιά έξωήρψαν τὰ τραγούδι τους, ήμεί: άνοιξαμε τὰ στόματά μας υά ημοίσουν άέρα καθαρό τὰ πνευμόνια μας.

Σαχατερά, μέ μιά γραμμή γαλάζιη δεξιά και μιά τριανταφυλλένια άνταυγια κατα τήν άνατολή, ή θάλασσα του ύπνο μας έφαινότανε αν υά κοιμώτανε άκρύμ. Ό άέρας αν υά μνή ήθελε ά ξυπνήση έφρουούσε γλυκά από πάνω της, χωρίς καθόλου υά τή άγγιγή.

Κάτω, μπροστά στο μεγαλό πέρομα, πού έχρησίμασε για μονοδική αποθαύρα του νερού, τό καρabi του μπάρμπα Σταμάτη, του Ύδατου, έκουμώτανε κι' ούτό άιμενο

Τά παιδιά μόλις τό είδαν άρχισαν μέ τής πη δύναταις φωνίς των:

—Μάγκα! Μάγκα!

Του κάκου όμως. Ό Μάγκας δέν άκούσθηκε υ' άπαντιζέ μέ τή βραριά και δυνατή φωνή του.

—Μάγκα! Μάγκα! έπαιλαβαν τὰ παι'ιά και μοζύ μ' αύτά έρωνάσαμε κι' ελεις:

...Μάγκα! Μάγκα!

Ούτε και τώρα άκούσθηκε τό βαρύ γαύγισμα του γέρου καραβούσκου. Κι' παιδιά και μεγάλοι, όλοι έσιωπήσαμε υώ υά ήμεντούμε ότι κάτι κκαό τρέχει έκεί κάτω στο καρabi.

Και έκιντταζαμε καλλίτερα στο καρabi. Ύστερα από λίγα βήματα, ύταν έπιλησσάμε καλλίτερα, είδαμε καθαρά πη τόν μπάρμπα Σταμάτη, καθισμένο στη πλώα. Τα μαλλιά του τὰ κατασπρα τὰ συνέπερνε ό πρωίός άνεμος και μέ τὰ χέρια άκουμπισμένα μπροστα του και τὰ οδυστά του ματιζ γυρισμένα κατα τήν άνατολή, έφαινότανε αν άρχαίο άγαλαμα του Μωυσειός ό άόμματος ψαράς.

Όταν τὰ παιδιά μπροστά και πίσω ήμείς, έμπήκαμε στο καρabi και έτριγυρισάμε τόν γέρω Σταμάτη, ή άγωνία μας έξέπεσε σε κλάματα και σε παραπονο. —Τόν Μάγκα φωνάζετε, παιδιά μου, ειπε ό μπάρμπα Σταμάτης. Πάει ό καυμένος ό Μάγκας... έψόφισε...

Και μάς έδειξε μπροστά του. Ξαπλωμένο τό ώλορρο σκυλί, νεκρό τώρα, μέ τὰ ματιζ γυλωμένα και μέ τό στόμα του λιγάκι άνεσυμένο, αν υά άπόειμενε στη χελή του κάποι υάνθρωπινή παραγγαλιά. —Τό άγαπούσα πολύ αύτό τό σκυλί, ειπε ό μπάρμπα Σταμάτης. Έρω παιδιά και ίγγόνη. Παιδι μου όμως ή έγγόνι μου ήταν και αύτό τό σκυλί. Δώδεκα χρόνια τώρα δέν έρωγε από κοντά μου. Τά παιδιά μου άποτραβήχτηκαν από μένα, έγγόνη έρω και δέν τὰ είδα, μειύτοσι και ναύταις μου εύγανε. Μόνο αύτό τό ζωτανό μου άπόμεινε πιστό και άρνησε μέσα στα χέρια

μου τήν ψυχή του. Γιατί δέν έρω, αν δια τὰ ζωά έγινε ψυχή. Ό Μάγκας όμως ειπε. Μπορεί υά μνή ειχε ψυχή άφού μ' έσωσε ήμένα από τό θάνατο; Τί ύθλανε ενος άνθρωπος στη θέσι του; Θά έκίτταζε τόν έαυτό του. Και όμως αύτό τό σκυλί έπήγε υά φορήση από τήν πείνα, έπήγε υά πνεγγή από της φωναις, αλλά έμεινε έκεί! υά μέ γλυτώση...

Και έπειδή ή διήγησις του γέρω Σταμάτη έκίνησε τήν περιέργειάν μας και ήθελήσαμε υά μάθουμε τήν ιστορίαν του καραβούσκου, ό μπάρμπα Σταμάτης ήρχισε.

—Είμαι δωδεκα χρόνια τώρα από τότε. Ήμην και τότε γέρω; αλλά ήβριστήμοννα καλά. Δέν μέ είγαν καταβαλει τότε οι πόνοι και τό σκοτάδι. Μέ τό καρabi έκείνο πού πίνηκε μαζή μέ τό γούρο μου έφραύμασε και έκούσαμε, όπως ήθελε ό Θεός.

Ήρθανε όμως χρόνοι δυσχερισμένοι. Ό ένας μου γούρος έπήγε στρατιώτης κι' έλειψαν δύο χέρια από τό σπήτι. Ό άλλος μου γούρος έπήγε φυλακή κι' έλειψε κι' άλλο ζωγαρι χέρια. Μονος μου έγώ, γέρω άνθρωπος, χωρίς κανένα 'δικο μου πιά, έπρεπε υά δουλέψω για τρεις οικογενειαις, τή δική μου και της γυναικες των δύο παιδιών μου. Και κοντα σ' όλα αύτά πέριτε και ή γρηά μου στο καρabi. Δυσχερισμένη γρηα κι' άς μή γρηση ποιά πη για παι'ιά μου ή για γνωστο ή άγνωστο, ουτε για ήθρο μου άνεμα!

Ένα πρωί—τό θ.μοίμα: αν τώρα—τό ξεμέρωμα μ' εύόνη σε μιά σπηλαση στην άλλη άκρη του νερού. Έκει πού κύτταζε τὰ νερά υά ιδω πού θα ρίψω τή: πετοναιά μου, βλίπω ένα κοπαδι ψάρια—μα τί ψάρια!—πού αν έπιτανυ έκανα τήν τυχή μου για τρεις έβδομάδες. Σι μιά στιγμή ήσυλλογίσθηκα τί άνακο φηισ θα ήτανε για μένα τό μαζεύμα έκείνου του κοπαδιού! Έγούρια γούρ-γούρα τό καιρι μου. Κάτω από τή σκαπαρή ειχε ένα καλάθακι και μέσα στο καλάθακι δύο φουσκία δυναμιτιδα.

Και τὰ ειχα κρυμμένα καλά. Τό λιμεναρχίο ειχε διαταγή υά μνή άρση τό ψάρια με δυναμιτιδα, και όποιον έπιχαν τόν έπήγαιναν άιμενο στη Σιρα και από και φυλακή! Έκίτταζα γύρω μου και μέ τό χέρι από πάνω από τὰ ματιζ μου αν κανοκίλι έπροσπαήσα υά ιδω υά τήν άνη της θαλασσας και της ξέρας. Κανεις, ψυχή Μόνον άριστερά έκεί άντίκρυ μας ένα μικρό καραβακι άμμένιζε κι' αύτό για τόν Μωρτα.

Έκκίτταξα και πάλι μέσα στο νερό. Περισσότερα τώρα τὰ ψάρια, λιχαριστά, έτριγυρούσαν γύρω από τό καιρι. Έπηρε τήν άπόφασί μου. Άναψη τό σπέρτο και μέ τρεμύδα έβαλα φωτιζ στο φυτόλι...

Ό μπάρμπα Σταμάτης έσταθη μίαν στιγμήν υά συνηκεντρωση της άναμνήσεισ του.

«Τί έγαμε τή στιγμή έκείνη;... Δέν είν' εύκολο υά σάς πω. Ένα μεγάλο κρότο άκουσα και μιά άστραπή πού έκαμα τὰ ματιζ μου υά κλειδου.

«Όταν ήλθα 'στόν έαυτό μου, έπροσπαήσα υ' άνοιζω τὰ ματιζ μου... του κάκου. Δέν άνοιγαν ήμουν άόμματος.

«Όρω γύρω μου νησιώταις, άνθρωποι πονετικοί μ' έπαρχειρούσαν.

—Σώπα, μουλεγαν. Κι' άλλοι τώπαθαν από δυναμίτη και έπειτα είδαν τό φως τους. Και ου θα γίνης καλε. Θά σε πάνε στην Άθήνα.

«Ειπε άνάγκη υά σάς πω τί έγινε; Όταν έπήρε φωτιζ τό φουκι δέν έπρόρτασα υά τό πετάζω στη θάλασσα. Και τό πρώτο πλύγμα πού μου έκαμα ήτον υά μέ στραβύση. Έπεσα άναόθητος και μισοπεθαμένος πίσω. Κανένα δέν ειχε στο καρabi για υά μέ πάη έξω υά μέ πάη στην ξέρα.

«Ό Μάγκας τὰ είδε όλα αύτά. Ή μονάτσα δέν άριε τό καρabi για υά κοινηγή από τή θέσι του κι' ήμείναμε έκεί μισοπέλαγα ώραις οδύκκληραις. Τότε ό Μάγκας άρχισε υά γλώρη της πληγαίς μου και υά γαυγίση. Τήν άλλη μέρα τό πρωί έφάνηκε από μακρυά ένα καικι. Ό Μάγκας έξακολουούσε υά γαυγίση. Οι ναυτικοί άκούσανε τό γαύγισμα, είδανε πού έτρεχε τό σκυλί άνόσχο από τή μια άκρη στην άλλη, και γούσαν πλώρη άπάνω μας.

«Μέ τύνανε σε κακό χαλί: τό πρόσωπό μου ειχε τρεις

βαθειαις πληγαις και τό χέρι μου ειχα κοψή υά της άγκωνίς. Και τό σπουδαίτερο τὰ ματιζ μου, ήταν. όπως ειπε και τώρα. Ό Μάγκας όταν ειχε πω, ήλθανε άνθρωποι, πώς μ' έπέρανε και μέ περιποιήθηκαν. ήτύχασε. Και μέ-ον έξακολουούσε μέ τή γλώσσά του υά γλώρη τὰ κομμάτια μου τὰ χέρια.

«Οι σπλαγχνικοί θαλασσινοί μ' έρώτησαν τ' όνομά μου και πού καθομαι.

—Σταμάτης Στρένης, τούς ειπα, από τήν Ύδρα.

«Έβαλαν κατα και πλώρη και τό ίδιο βραδυ βοαύδω μισοελναν άγιωπαστο στην κακούχη τή γυναικα μου.

«Ε! από τότε τὰ παιδιά μου και ή γυναικα μου είδαν και ήμερα καλαίς. Ό γούρος μου έγηκε από τή φυλακή και ήγιε καλός άνθρωπος ό άλλος έτελείωσε τό σκατό, ή γυναικα μου σκαυήθηκε από τό καρabi.

«Εγώ δέν είδα ου ε καλαίς ήμεραις ου ε κακις. Ό χιχιρος τού νεπού έκίτταζε της πληγαίς των χεριών μου και ειπε.

—Αν δέν τη, έγλυψε τό σκυλί θα γαζακρινίανζαν, κακότ-χε. Τώρα φηπά τή γλύτωσε από 'δω.

«Κι' άλήθεια, μέ τὰ χεριά μου, αν και χωρίς μάτια ίδουλίφα και δουλείου άνεμα υά: τὰ σημεα. Τι θα γινόμευ α Μεγαλοδύναμε αν μουλειπαν και αύτά; Πώς θη μπορούα υά περτω αυτ-ην τιν άχρη ζωή έτσι κορμι ξερös χωρίς κανένα βοηθημα.

«Για τὰ ματιζ μου όμως δέν μπορούσε υά γίνη τίποε. Γι αύτά έπήγα στην Άθήνα και είδα τού; καλλιτέροισ ματιζ. Τι υά σου κάνουε και οι γιατροί; Ψυχή μπορούν υά βάλουε; μάτι αν λείψη, μπορούν υά σου περάσουν υά ιδής φως;

«Έστι ή τελευταιία ήμερα πού είδα στον κόσμο, ήταν έκείνη ή καταρμένη ήμερα του δυναμίτη. Από τότε έχωρίστικα πιά τον κόσμο και έμεινα έτσι κούτσουρο υα βάρος της ζωής και των δινών μου!...

Και ό γέρω καπετάιο; άναστένανε από τὰ βρηη της καρδιάς του.

«Ό Σταμάτης, ό έγγοός του, πού καθότανε κοντά του ήγούσε υά τόν παρεγούρη.

—Μήν κλαις, παππού ειπε, ξεγάλε τα τώρα έκείνα τὰ περιμένα! Πάε τώρα πια! Δεςαε τό Θεό πού ζης.

Ό γέρω Σταμάτης ύψωσε τό κεραλι προς τόν ουρανó και έσταυροκοπήθη.

—Κι' άλήθεια! ειπε. Δοξα υάχη μεγαλοδύναμιέ μου.

Ή ιστορία του γέρω-Σταμάτη έτελείωσε και όλοι ήμείναμε βοησημένοι στη λύπη του Μάγκας. Ό γέρω μέ τή δάχτυλα γωμένα μες τό παχύ τρίχωμα του καραβούσκου, κατι έμουμύριζε από μέσα του, αν υάλανε προσεχη, αν υά παρήγγελε κάτι. Και στα οδυσμένα του ματιζ είζωγαφρωτάιε έκείνην τήν ωα μιά γλυκαιά λύπη μιά έγκαρτέρπη πού έγυνε αν άγη λαμψη στο πρόσωπο του γέρου μέ τὰ άπρα μακρυά γένειε και τὰ άπρα υά ταις πλάταις μαλλιά.

—Και τώρα τί θα τόν κάνουε τόν Μάγκα, παππού; ζούτησαν ό Σταμάτης.

Η έρώτησις έκείνη αν υά εύπνησε τόν γέρω-ψαρρά.

—Άλήθεια, ειπε, ήνόμιζα πώς μπορούσε υά τόν κρατήσωμε για πάντα έδώ, υά κάνει συντοριά στον άόματο όπως έκανε υά τώρα.

Και πάλιν έστένανε βαθειά. Και έπειτα μάς έρώτησε.

—Θά κάνουε ένα μικρό περιπάτο, έρχίσαστε μαζή μας;

—Έρχόμασε.

Ό γέρω Σταμάτης έφάνηκε αν υά ευχαριστήθη ε

—Καυμένο Μάγκα, ειπε, τυχερός ήσουε. Θά γίνη ώμορρη ή κηδεία σου.

Και έδωσε διαταγή,

—Σταμάτη λύσε τή σκότα και λασκάρισε λίγος άέρας.

—Που υά βάλω πλώρη;

—Μισοπέλαγα.

Τό καιρι σε λίγο έρίχτηκε κομπρωτό προς τό πέλαγος. Ό πρωίνος άέρας ιδιυάμωμε τώρα λίγο, λίγο και τό πανί έφρούσκαε καλά. Έπροχωρήσαμε σε λίγη

[Ίε συνέχισαν την αλίστα]

και κομψότητος. Είνε δη από άσπρο σατέν και βελούδο, φέρε δέ πλήθος βραυτίμων χρυσών κεντημάτων. Η ούρα πίπτει άεθνος από των ώμων, εινε δέ κατασκευασμένη εκ λευκού βελούδου με περιφράς όχροπρασίνου σατέν. Το βελούδο κοσμείται με άποστραπτούσας χρυσάς δαντέλλας, των οποίων τὰ νήματα εινε εκ καθαρού χρυσού.

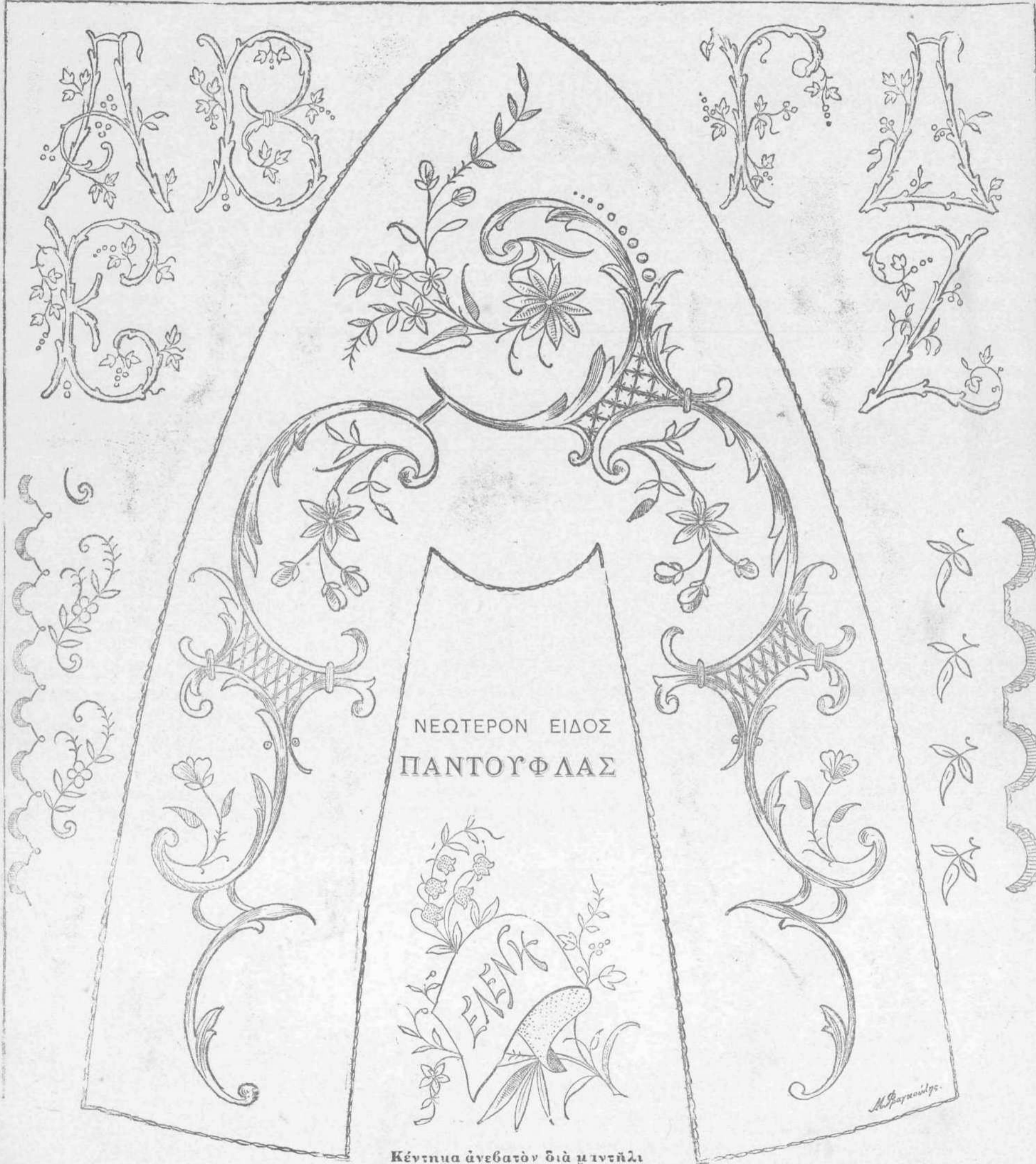
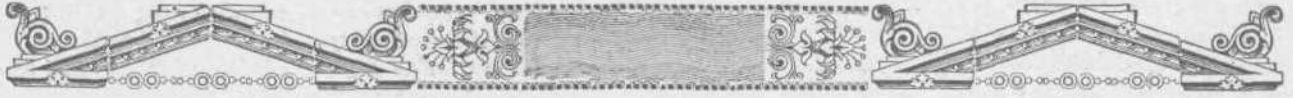
Αί βραυτίμοι και μοναδικά αύται διά τόν πλούτον των τουαλέτται της λαίδης Κούρων εινα εν δλω θ τόν άριθμόν. Εινε δέ τουαλέτται ύποδοχών, χορών, έσπερίδων, γευμάτων και περιπάτου. Η περιεργότερα και πολυτεμωιεία εξ όλων εινα ή καλουμένη «χρυσή έσθής», ήτις εινε κατασκευασμένη από σατέν χρωμάτος χρυσού. Ο ποδύγυρος και ή ούρα της έσθης ταύτης στολίζονται με ένα βολάν μετάξινον, ουτινος τό χρώμα εινε παρόμοιον με τό του σατέν, και όπερ διανθίζε-ται από χρυσά κεντήματα εν σχήματι γύλων βοτάνων. Η χρυσή αύτή έσθής άρμόζει πολύ εις τήν μελόχροον καλλονή της λαίδης Κούρων.

Τό ζήτημα της ήμερας, τό όποιον άπασχολεί κατ' αύτας τόν γυναικιον κόσμο εν Ευρώπη και εν Άμερικη, εινε αι νεά τουαλέτται τας οποίας έφκισαν έσχατως ή κυρία Κούρων, ή σύζυγος του πρώην ύφυποργού των Ενωτικων της Άγγυλιαις. Αι τουαλέτται αύται, εκ των οποίων τρεις βλέπετε εις τήν εικόνα μας, στοιχίζυν εν δλω 60.000 λίρας ήτοι τό ροβέρδον ποσόν του 1.500.000 φράγκων.

Η κυρία Κούρων τας παρήγγειλε χάριν της νέας θέσεως εις τήν όποιαν διορίθη ό σύζυγος της. της θέσεως του Άντιβασιλεύς των Ινδών, όπου πρόκειται υά κατέλθη μετ' άλλας ήμερας. Αι περισσότεραι εξ αυτών εινε τουαλέτται χορού και έσπερίδων άξιωσημειωται ιδίως δια τούς κορσίδες των, ειτινες δέν συνδέονται καθόλου με τούς ωίκους και εινε κομμονοι πολύ κάτω. Ούτως όποτε άπορεί κανεις πώς ήμπορούν και στέκονται εις τήν θέσι των.

Η τουαλέτται, τήν οποίαν θα ρορίση ή λαίδη Κούρων κατα τήν πρώτην έπίσημον παρουσίαν της εις τήν αυλήν των Ινδών, ρημίζε-ται υά θάμα αίγλης και πλούτου

ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΝΕΩΤΕΡΟΝ ΕΙΔΟΣ
ΠΑΝΤΟΥΦΛΑΣ

Κέντημα ἀνεβατὸν διὰ μιντῆλι